

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντιῶα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 19 Ἰουλίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 29

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἄλλαι τέσσαρες ἀμοιβαὶ λέμβοι ἦσαν τοποθετημέναι εἰς τοὺς ὑποστάτας (μύρτους) τοῦ καταστρώματος. Μεταξὺ τοῦ ἀκατίου ἰστοῦ (τουρκέτου) καὶ τοῦ μεγάλου, πρὸς πῶρην τοῦ μεγάλου καπακιοῦ, εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἡ λαμπίκος, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε διὰ νὰ λυώνουν τὸ λίπος τῶν φαλαινῶν, ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ δύο μεγάλα σιδερένια δοχεῖα κτισμένα δίπλα-δίπλα καὶ περιτειχισμένα μετὰ ὥλην ἀπὸ τοῦβλα. Ὅπισω ἀπὸ αὐτὰ τὰ καζάνια, δύο τρύπες, ἐπίτηδες καμωμένες, ἐχρησίμευαν διὰ νὰ φεύγῃ ὁ καπνὸς, καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τὸ στόμιον τῶν δοχείων, δύο φουῖνοι ἐπέτρεπαν νὰ διατηρῆται τὸ πῦρ ὑποκάτω.

Ἴδου ὁ πίνᾳξ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ»:

Ὁ κυβερνήτης Μπουρκάρ (Εὐάριστος - Σίμων), 50 ἐτῶν. Ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ (Ἰωάννης - Φραγκίσκος), 40 ἐτῶν. Ὁ πρῶτος ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ (Ἰβος), 32 ἐτῶν. Ὁ δεύτερος ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ (Ρωμανός), 27 ἐτῶν. Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας (Μαθουρῖνος), 45 ἐτῶν. Οἱ τέσσαρες καμακισταὶ: Θιμπῶ (Λουδοβίκος), 37 ἐτῶν. Καρδὲκ (Πέτρος), 32 ἐτῶν. Δουροῦς (Ἰωάννης), 32 ἐτῶν. Δουκρέστ (Ἀλαῖν), 31 ἐτῶν. Ὁ ἱατρὸς Φιλιάλ, 27 ἐτῶν. Ὁ καδοποιὸς Καβιδουλίνας (Ζαχαρίας), 52 ἐτῶν. Ὁ σιδηρουργὸς Θωμάς (Ἡλίας), 45 ἐτῶν. Ὁ ξυλουργὸς Φερὺς (Μάρκος), 36 ἐτῶν. Ὁκτὼ ναῦται· ἑνδεκα μαθητευόμενοι· εἰς τροφα-

ποθηκάρως, ἐκτελῶν καὶ καθήκοντα ὑπηρετοῦ τῶν ἀξιωματικῶν· εἰς μάγειρος. Τὸ ὅλον 34 ἄνδρες, — ὅσον δηλαδὴ πλήρωμα ἔχουν συνήθως τὰ φαλαινωθρικά πλοῖα, ὅσα εἶνε κατὰ τὴν χωρητικότητά ἴσα πρὸς τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ».

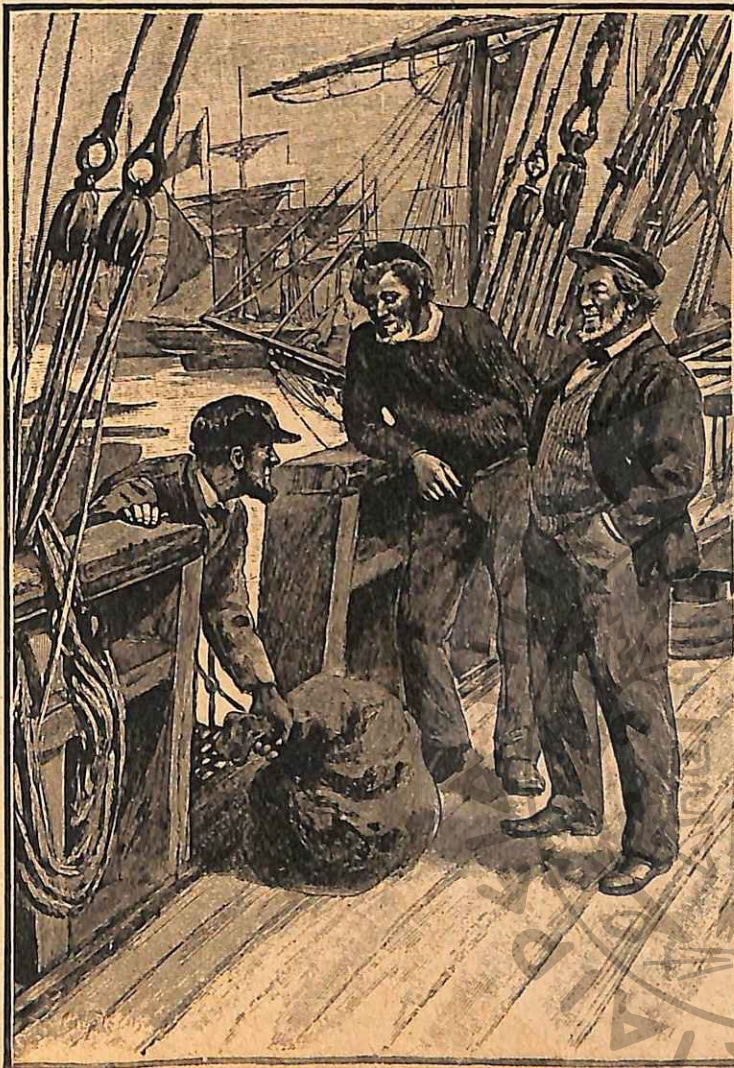
Τὸ πλήρωμα ἀπετελεῖτο ἐξ ἡμισείας σχεδὸν ἀπὸ Νορμανδοῦς ναύτας καὶ Βρετανούς ναύτας. Μόνος ὁ ξυλουργὸς Φερὺς ἦτο ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ προἄστιον τῆς Βελλεδίλης, εἶχε δὲ ἐργα-

σθῇ ὡς μηχανικὸς εἰς διάφορα θέατρα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἤδη κάμη ἀρκετὰ ταξείδια μετὰ τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ» καὶ ἦσαν ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου διὰ τὴν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν των. Εἶχαν ὅλας τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα. Τὸ προηγούμενον ἔτος ἀρμένιζαν εἰς τὰ βόρεια καὶ εἰς τὰ νότια πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ. Καὶ ἦτο πρώτης τάξεως ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι, καθ' ὅσον δὲν συνέβη εἰς τὸ πλοῖον κανὲν ἀπνευχταῖον, ἂν καὶ ἐταξείδευαν συνεχῶς ἐπὶ σαραντατέσσαρας μῆνας· προσδοφόντα ταξεῖδι πρὸς τούτοις, διότι τὸ πλοῖον ἔφερεν ἀπὸ αὐτὸ δύο χιλιάδας βαρέλια γεμάτα μετὰ ἔλαιον φαλαίνης, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς ἐπωφελεῖς τιμὰς.

Ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ ἐφαίνετο ἐντριβέστατος εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πλοίου. Ἀφοῦ ὑπηρετήσεν ὡς ἐπίκουρος ἀνθυποπλοίαρχος εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν, ἐταξείδευε δὲ ὡς ὑπαρχος, περιμένων νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν κανενὸς πλοίου. Ἐθιφεῖτο, καὶ δικαίως, ὡς καλὸς ναυτικός, αὐστηρότατος εἰς τὰ ζητήματα τῆς πειθαρχίας.

Περὶ τοῦ πρώτου ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ, ὡς καὶ περὶ τοῦ δευτέρου ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ λαμπροὶ ἀξιωματικοί, δὲν ἔχομεν νὰ καμώμεν κομμίαν παρατήρησιν, παρὰ μόνον ὅτι ἐδεί-

« Ἐ! γέρο, καλῶς μου ὤριτες! » (Σελ. 226, στήλ. 6'.)

κυναν ζήλον έκτακτον, ἄφρονα ἂν θέλετε, εἰς τὸ κυνήγι τῶν φαλαινῶν ἐπρόσπαθούσαν ποῖος νὰ φανῇ ὁ ταχύτερος καὶ τολμηρότερος; ἐξητοῦσαν νὰ περάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐρριψοκινδύνευαν παρατόλμως μὲ τὰς φαλαινίδας τῶν, παρὰ τὰς ρητὰς συστάσεις καὶ παραγγελίας τοῦ πλοίαρχου Μπουρκάρ. Ἀλλὰ ὁ ζήλος τοῦ ψαρεῖς εἰς τὸ πέλαιος εἶνε ἕμοιος πρὸς τὸν ζήλον τοῦ κυνηγοῦ εἰς τὰ βουνά, — ὁρμὴ ἀκράτητος, πάθος ἐμφυτον. Καὶ τὸν ζήλον τοῦτον οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι τὸν μετέδιδαν μὲ τὸ παραπάνω εἰς τοὺς ναύτας τῶν, — ἰδίως ὁ Ρωμανὲς Ἀλλότ.

Ὀλίγας λέξεις τώρα διὰ τὸν ναύκληρον, τὸν Μαθουρίνον Ὀλίβαν. Ὁ βραχύσωμος αὐτὸς ἀνθρωπος, κοντὸς καὶ νευρώδης, ἀντέχων εἰς τὸν κόπον, γνωρίζων τελείως τὴ δουλειὰ του, προικισμένος μὲ καλὰ μάτια καὶ καλὰ αὐτιά, εἶχεν ὅλα τὰ ἰδιαίτερα προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ καλὸς ὀπλονόμος (*) εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Αὐτὸς, βεβαίως, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνδράς τοῦ πληρώματος, ἦτο ὁ ὀλιγώτερος ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ἄγραν τῶν φαλαινῶν. Εἴτε διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀλιείας ἦτο εἰδικῶς ἀρματωμένος, εἴτε διὰ νὰ μεταφέρῃ φορτία ἀπὸ τὸν ἕνα λιμένα εἰς τὸν ἄλλον, τὸ καράβι ἦτο πρὸ παντὸς ἄλλου καράβι, καὶ ὁ μάστορ Ὀλίβας δὲν εὕρισκε τέρψιν παρὰ μόνον εἰς τὰ σχετιζόμενα μὲ τὰ ἄρμενα. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ τοῦ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην, καὶ ὁ ναύκληρος ἐφαίνετο καθ' ὅλα ἄξιος αὐτῆς.

Ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ ναύτας, οἱ περισσότεροι εἶχαν λάβρην μέρος εἰς τὸ τελευταῖον ταξίδι τοῦ ἁγίου Ἐνῶχ καὶ ἀπετέλουν μὲ τοὺς ἄλλους πλήρωμα ἐκλεκτὸν καὶ γυμνασμένον. Ἀπὸ τοὺς ἑνδεκα μαθητευομένους, οἱ ἑξ πρώτων φορὰν ἤρχιζαν τὴν κοπιαστικὴν μαθητείαν τῆς ἀλιείας εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαιος. Οἱ νέοι αὐτοί, ἡλικίας 14 ἕως 18 ἐτῶν, εἶχαν ἤδη ὑπηρετήσῃ εἰς ἄλλα ἐμπορικὰ πλοῖα, καὶ ἐπρόκειτο κυρίως νὰ ἐργάζωνται, μαζὶ μὲ τοὺς ναύτας, ὡς κωπηλάται τῶν φαλαινίδων.

Ἐμειναν ὁ σιδηρουργὸς Θωμάς, ὁ καδοποιὸς Καβιδουλίνας, ὁ ξυλουργὸς Φερούς, ὁ μάγειρος, ὁ ὑπηρέτης τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὅποιοι ὅλοι, πλὴν τοῦ καδοποιῦ, ἀνήκον εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ πλοῦ ἀπὸ τριετίας καὶ ἐγνώριζαν καλὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ναύκληρος Ὀλίβας καὶ ὁ μάστορ-Καβιδουλίνας ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοι, διότι εἶχαν ταξιδεύσῃ μαζὶ. Δι' αὐτὸ ὁ πρῶτος,

(*) Ὑπαξιωματικὸς ἐπιφορτισμένος νὰ διατηρῇ τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν μεταξὺ τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ ὁ ἀστυνὸμος οὕτως εἰπεῖν τοῦ πλοῦ.

γινώσκων κατὰ βάθος τὰς πρᾶξεις τοῦ δευτέρου, τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις:

— Ἐ! γέρο, καλῶς μου ὤρισες!
— Καλῶς σε βρήκα.
— Σ' ἄρῃσαι ἀκόμα ἡ ἀρμύρα, αἱ;
— Καθὼς βλέπεις.

— Καὶ πάντα μ' ἐκείνη τὴ διαβολοῦσά σου πῶς θάχουμε ἀσχημα ξεμπερδέμματα...

— Πολὺ ἀσχημα, ἀπεκρίθη σοδερῶς ὁ βαρελᾶς.

— Πᾶσι καλά, εἶπεν ὁ Μαθουρίνος Ὀλίβας, ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μὲς ζαλίζῃς μὲ τὰ πρκαμύθια σου...

— Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾷσαι!

— Ὅπως ἀγκᾶς... ἀλλ' ἂν μὲς τύχη καμμιὰ ἀναποδιά...

— Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲν κάνω λάθος ἐγὼ σ' ὅ,τι λέγω! ἀνταπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας.

Καὶ ποῖος ξεῦρε ἂν δὲν ἦτο μετανοημένος καὶ ὅλας ὁ παράξενος αὐτὸς ἀνθρωπος, διότι ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ πλοίαρχου Μπουρκάρ!

Ἄμα ὁ ἁγιος Ἐνῶχ παρέκαμψε τοὺς λιμενοβραχίονας, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ὁσον ἐπὶ γαίνετο ν' ἐδυνάμυνε, ἐδόθη διαταγή ν' ἀνοιχθοῦν αἱ γάμπες, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ναύκληρος ἐβάλε τοὺς ναύτας νὰ πιάσουν δύο μούδεις. Κατόπιν, εὐθὺς ὡς ὁ ἁγίαρχος ἐμολάρισε τὸ ρυμυλκίον του, αἱ γάμπες ἀνεπαύθησαν, καθὼς καὶ ἡ τουρκετίνα καὶ ἡ μπούμα, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ διέταξε νὰ ποδωθῇ ὁ τρίγκος. Μὲ τὴν ἱστιοφορίαν αὐτήν, τὸ τριεστὶον ἠδύνατο νὰ πλαγιοδρομήσῃ πρὸς τὰ βορειανατολικά εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακάμψῃ τὴν ἀπωτάτην ἄκραν τοῦ Μπαρπλέρ.

Ὁ ἄνεμος ἠνέγκασε τὸν ἁγιον Ἐνῶχ νὰ πλεύσῃ τὴν ἐγγυτάτην (νὰ πηγαίνῃ μπουρίνα) ἄλλ' ἐπειδὴ ἐβάστασσε καλὰ στὴ θάλασσα μὲ αὐτὸ τὸ ἀρμένισμα, ἔπαιρνε, ἂν καὶ ὑπὸ γωνίαν πέντε ἀνεμορρόμβων ἀνὰ πρῶν πρὸς τὸν ἄνεμον, δέκα μίλια τὴν ὥραν.

Ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ βόλτες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὶν ἀποβιβάσῃ τὸν πηλὸν εἰς τὴν Χούγκ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ καταβαίνει τὸ στενὸν τῆς Μάγχης πλέων κανονικά. Ὁ καιρὸς ἔγινε τότε πρύμνος, καὶ ὁ ἄνεμος λαμπρὸς, ὡς λέγουν οἱ ναυτικοὶ τὸν ὄχι παραπολὺ δυνάτην ἄνεμον. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, διατάξας ν' ἀνοιχθοῦν οἱ παπαφίγκοι, οἱ κοῦντροι καὶ τὰ βελαστράλια, ἠμπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ἁγιος Ἐνῶχ δὲν εἶχε χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ναυτικά του προτερήματα. Ἀλλῶς τε ἡ ἀρματωσιά του εἶχεν ἀλλαχθῇ σχεδὸν ὅλη καὶ ἔγινε καινούργια, διότι ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ταξίδι πολὺ μακρυνά, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πλοῖον καὶ τὸ ἄρμενά του κοπιάζουν ὑπερβολικά.

— Ὁρατὸς καιρὸς, θάλασσα τοῦ χειριοῦ μας, ἄνεμος καλὸς, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς τὸν ἱατρὸν Φιλιδῶλ, ὁ ποῖος ἐπεριπατοῦσε μαζὶ τοῦ ἐπάνω στὸ κάστρο. Τὸ ταξίδι ἀρχίζει περίφημα, καὶ εἶνε κάπως σπάνιον αὐτὸ, ἰδίως ἐπὶ τὴν Μάγχην, τέτοιαι ἐποχὴ!

— Τὰ συγχαρητήριά μου, πλοίαρχε ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἀκόμη παρὰ εἰς τὴν ἀρχὴν.

— Ὡ! τὸ γινώσκω, κύριε Φιλιδῶλ. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλὴ ἀρχή, χρειάζεται κυρίως τὸ καλὸν τέλος!... Μὴ φοβᾶσθε ὅμως, πατοῦμε σὲ καλὸ καράβι ἐπάνω. Δὲν ἔπρεπε βέβαια χθὲς στὴ θάλασσα, εἶνε ὅμως στερεώτατον καὶ στὸ σκάφος καὶ στὸν ἐξαρτισμόν. Ὑποστηρίζω μάλιστα ὅτι εἶνε ἀσφαλέστερον παρὰ κάθε ἄλλο καινούργιο καράβι, καὶ σὺς βεβαιῶν, γινώσκω ἐγὼ τί ἀξίζει...

— Ὅχι προσθέσω, πλοίαρχε μου, ὅτι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε μόνον νὰ ταξιδεύσῃ κανεὶς καλὰ. Πρέπει τὸ ταξίδι νὰ φέρῃ καὶ καλὰ κέρδη, καὶ αὐτὰ δὲν ἐξαρτῶνται οὔτε ἀπὸ τὸ πλοῖον, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του, οὔτε ἀπὸ τὸ πλήρωμά του...

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέτε, διέκρινεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ἡ φάλαινα πότε ἔρχεται, πότε δὲν ἔρχεται. Ζήτημα τύχης καὶ αὐτὸ, ὅπως καὶ πράγμα, καὶ ἡ τύχη δὲν κυδερνιέται... Πότε γυρίζεις μὲ γεμάτα βαρέλια καὶ πότε μὲ ἀδεια βαρέλια... Ἀλλὰ ὁ ἁγιος Ἐνῶχ κάμνει τώρα τὸ πέμπτον ὑπερκαίνειον ταξίδι τοῦ ὅτου ἔπρεπε εἰς τὴν θάλασαν ἀπὸ τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Χοντλέρ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ταξίδια του πάντοτε ἐτελείωσαν κατ' εὐχὴν.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐσίωνον, πλοίαρχε μου. Καὶ σκοπεύετε νὰ περιμένετε νὰ φθάσῃτε πρῶτα εἰς τὸν Εἰρηνικὸν διὰ ν' ἀρχίσῃτε τὸ ψέρεμα;

— Σκοπεύω, κύριε Φιλιδῶλ, νὰ μὴν ἀφίσω καμμιὰν εὐκαιρίαν. Ἄν λοιπὸν ἀπαντήσωμεν θαλάνας εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν πρὶν περάσωμεν τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, αἱ φαλαινίδες μὲς θὰ σπεύσουν νὰ τὰς κυνηγήσουν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ τὰς ἰδοῦμε ὅχι πολὺ μακρὴν καὶ νὰ κατορθώσωμεν νὰ τὰς δεισώμεν στὴν πρύμνη χωρὶς νὰ χασμερῇσωμεν πολὺ εἰς τὸν δρόμον μας.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὴν Χάδρην, ὁ κ. Μπουρκάρ ἐκανόνισε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὀπιτηγῶν: δύο ἄνδρες ἔμειναν διερμῶς ὡς σκοποὶ εἰς τοὺς ἰστούς ἐπάνω, ὁ ἕνας εἰς τὸν ἀκάτιον (τουρκέτο), καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν μεγάλον. Τὸ καθήκον τοῦτο ἀνετέθη εἰς τοὺς καμχιστάς καὶ τοὺς ναύτας, ἐνῶ οἱ μαθητευόμενοι ἦσαν εἰς τὸ τιμόνι.

(Ἔπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν εἰς τὸ 5ον φύλλον, σελ. 38.]

Σὺς ἐξήγησα νὰ συνθέσῃς ἕνα ὕμνον διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα μου. Ὁ ἐθνικὸς ὕμνος, «Σὲ γινώσκω ἀπὸ τὴν κόψιν...», — ἰδοὺ πρότυπον ἄξιον μιμήσεως! Αὐτὸ ἐσκέφθησαν, φαίνεται, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους:

Σὲ γινώσκω ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ μὲς περιβάλλει
Κι' ἀπ' τὴν ὄψιν τῶν παιδιῶν ποῦνε χαρωπά...
ἔτσι ἀρχίζει ὁ ὕμνος τοῦ Κροτάλου οὐ.
Ἀλλὰ καὶ τῆς Βροντῆς τοῦ Διδῶς:

Σὲ γινώσκω ἀπὸ μακρὴν
Μόλις τὸν ταχυδρόμον ἰδῶ
Καὶ μὲ μεγάλην μου χαράν,
Ἀμέσως ἀρχίζω νὰ πηδῶ...

Τὸ δὲ Ἄνθος Ροιᾶς, μολονότι δὲν ἀρχίζει μὲ τὸ «Σὲ γινώσκω», ἔγραψε τὸν ὕμνον του εἰς τὸ ἴδιον μέτρον τοῦ Ἐθνικοῦ, ὥστε νὰ ψάλλεται μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Μαντζάρου:

Ροδιὴν αὐτὴν χαράζει
Καὶ ἡμέρᾳ χωριστῇ,
Ἡ Διάπλασις γιορτάζει
Ψάλλοντες μὴ φωνῇ...

Δυστυχῶς, τὰ ποιήματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς, — καὶ εἶνε πολλὰ, — δὲν ἔχουν ἄλλην, στενωτέραν σχέσιν, μὲ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Σολωμοῦ. Καὶ μεταξὺ ὅλων διακρίνεται τὸ τοῦ Ἄνθους Ροιᾶς.

Ἡ Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ γράψῃ μίαν ἀκροστιχίδα «Διάπλασις». Εἶνε ἐπιτυχυμένη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ταιριάζει μὲ τὴν σοβαρότητα ἐνὸς ὕμνου. Ἀπὸ τὸν ὕμνον τοῦ Κρόκου τοῦ Κρίνου μ' ἐσυγκίνησαν οἱ δύο αὐτοὶ στίχοι:

Κ' ἔτσι νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ζήσω γιὰ νὰ ζήσω
Καὶ στὰ παιδάκια μου νὰ σε χαρίσω...

Τὸ Πράσινο Χαβιάρι τελειώνει τὸ ποίημά του μὲ τὸ δημοτικόν:

Ἐδῶ ποὺ ἐτραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ρα-
γίσῃ.

Κι' ἡ ἀγαπητὴ Διάπλασις χρόνια πολλὰ νὰ
ζήσῃ.

Ὁ Πίθηκος τοῦ Βορνέου ἀρχίζει μὲ κατὰ παλαιοὺς στίχους τοῦ «Ρωμιτοῦ»:

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, τὸ περιοδικόν,
Τὸ ζωρὸν ἀνὰ γινώσκω, τὸ παιδαγωγικόν...

Ὁ Τύλλος Ὀστρίλλιος εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ γράψῃ τὸν ὕμνον του εἰς τὸ πζόν. Ὁ Κωνστ. Π. Διδόγλου ἀναφέρει μέσα εἰς τὸ ποίημά ὅτι θὰ τονισθῇ ἀπὸ τὸν Λώρην Μαργαρίτην. Ὁ δὲ Νίκος Κατερινόπουλος, προσθέτει τὴν σημείωσιν:

Τέλος ἔχω τὴν ἐλπίδα καὶ ἐγὼ νὰ προσκληθῶ,
Χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμένω καὶ εἰς τὸ νὰ βρα-
βευθῶ.

Ὁ Χωλὸς Διδόλος καὶ ἡ Ἀθώα Καρδία, εἰς τὰ ἀρκετὰ καλὰ

ποιήματά των, μεταχειρίζονται, μόνον αὐτοί, ἐπὶ δὲν:

Ἐνα τέταρτον αἰῶνος ἡ Διάπλασις γιορτάζει!
Οὕτω τελειώσουν ὅλα τὰ τετραστίχα
τῆς Ἀθώας Καρδίας.

Γιὰ πάντα ἡ Διάπλασις νὰ ζῇ!
εἶνε ἡ ἐπὶ δὲ τοῦ Χωλὸς Διδόλος.
Ὁ Ἀλέξανδρος Χαρίτος εὐχεται εἰς τὴν Διάπλασιν:

Καὶ τὰ πενήντα χρόνια νὰ ἐορτάσῃ πάλι
Μ' Ἑλλάδα πρὸς μεγάλην, Πατρίδα πρὸς τρανή.
Εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος διδῇ ἕνα τέλος
πατριωτικὸν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ δι' αὐτὸ μού ἄρῃσε πολὺ.

Ὁ Πανταχοῦ Παρών καὶ ὁ Δημήτριος Ὁ Φαληρεὺς, — χωρὶς καμμιάν συνεννόησιν μεταξὺ των, — μιμοῦνται κατὰ παλαιούς ὕμνους τοῦ Ραγκαβῆ, τοῦ Καρασούστα καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Ἐπὲρ τῆς Διαπλάσεως
Τῆς μουσικῆς μου φράσεως
Προφέρονται οἱ τόνοι,
Ὅτι αὐτὴ ἀνήκουσιν
Οἱ πέντε καὶ οἱ εἰκοσιν
Σὺ τῆς ἀρχῆς τῆς χρόνοι...

Οὕτως ἀρχίζει ὁ Δημήτριος Ὁ Φαληρεὺς, — εἰς τὸν ὅποιον παρατηρῶ, ἀπὸ τὸ εἶδος ποὺ του ἄρῃσει διδῇ μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ὥραιας ὁμοιοκαταληξίας, ὅτι τὸ ἀνέκουσιν δὲν ὁμοιοκαταληκτῇ ἐντελῶς μὲ τὸ ἐξοσιν, — ὁ δὲ Πανταχοῦ Παρών:

Θριάμβου ρήματα φωνῇ
Ὡ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
Ὅτι ἡ Διάπλασις σεμνὴν
Σήμερον ἄγει ἐορτήν
Ἡν ἕκαστος καλλύων, κτλ.

Ἡ ἀπόδοσις, βλέπετε, τῆς φράσεως, εἶνε εἰς τὴν παρκατὰ στροφὴν, καὶ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶνε λάθος, διότι καθὲς στροφὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἐννοίαν πλήρη.

Τέλος, ὁ Πρόδικος Ὁ Χίος ἐγχαρῇ ἕνα ποίημα κατὰ τὸ ὅρος τοῦ Παράσχου, τὸ ὅποιον δὲν στερεῖται ἁξίας:

Αἰῶνος ἦρ' ἐπὶ τέταρτον διέρρευσε ἀπὸ τοῦ
Εἰδ' ἡ Ἑλλὰς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ φύλλου σου

[τοῦ πρώτου,
Πλὴν ἂν ἀκόμη ρεῦσῃ καὶ χιλιάδες ἔτη,
Σὺ θὰ νεάζῃς, πίστευσον, σὺ θὰ νεάζῃς ἔτι.

Τὰ ἄττρα δὲν γηράσκουσι, δὲν σβύνεται τὸ
[φῶς των
Ἐκπέμπουσι τὴν λάμψιν των μέχρι μερῶν
[ἀγνώστων

Καὶ σὺ, ὦ φύλλον προσηλές, χωρὶς νὰ τὸ
[γινώσκῃς,

Πόσας καρδίας συγκινεῖς, πόσας ψυχὰς ρω-
[τίζει!

Πολὺ καλὴ ἡ στιχογραφία καὶ ἀδρὰ ἡ ἐννοία. Ἀλλ' ἡ ἐκφρασις πομπώδης καὶ ὑπερβολικὴ, μ' ἐπικυλῇ, εἰς ἕνα ὕμνον, πηλὴν καὶ εἰς μίαν γλῶσσαν ὑπερκαθαρῶσαν, ἡ ὁποία διόλου δὲν συνειθίζεται πλέον εἰς τὴν ποίησιν.

Τώρα ἐρχομαι εἰς τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα διεφιλονίκησαν τὸ πρῶτον Βραβεῖον. Τὸ ποίημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρό-

δοῦ ἔχει μεγάλην ἐνότητα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος εἶνε μία εἰκὼν: Προβαίνει ἡ Διάπλασις, περιστοιχιζομένη ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἀγγελᾶκια, τὰ ὁποῖα Ραντίζουν τὸ δρόμον τῆς μετ' ὁσοῦτα λουλούδια.

καὶ ὁ ποιητὴς προτρέπει τὰ παιδιὰ νὰ ὑμνήσουν τοὺς εἰκοσιπέντε αὐτοὺς ἀνεαρούς καὶ δοξασμένους χρόνους καὶ νὰ πλέξουν στεφάνι «μὲ τὰ ἄνθη τῆς καρδιάς» διὰ νὰ στεφανώσουν τὴν Διάπλασιν. Ἡ εἰκὼν εἶνε ἀρκετὰ ποιητικὴ, καὶ ὡς σύνθεσις, ὡς σύνολον, τὸ ποίημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδοῦ εἶνε ἄξιον προσοχῆς. Δυστυχῶς ἡ στιχογραφία του καὶ ἡ φράσις του, χαλαρὰ καὶ τετριμμένη, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ὠραιότητα τῆς εἰκόνος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἤμπορῃσεν νὰ του δώσω τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Τὸ ποίημα τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς διακρίνεται μεταξὺ ὅλων διὰ τὴν χαριτωμένην του ἀφέλειαν καὶ τὴν λιτότητά του. Ὁ δὲ ὕμνος τοῦ Ποῖος Εἰμαί — πρόποσις μᾶλλον, — εἶνε ὁ μόνος εὐτράπελος καὶ παιδρὸς, γραμμένος μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ πλημυρισμένος ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν οἰκογενειακῆς ἐορτῆς. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ ἔπρεπε τὸ βραβεῖον, ἂν δὲν ἦτο ὁ ὕμνος τοῦ Μικροῦ Καλλιτέχνη, ὁ ὁποῖος ἀναντιρρήτως συνδυάζει τὰ περισσότερα προτερήματα. Εἶνε ἕνα ποίημα ὁλῶς διόλου art nouveau, — φαίνεται ὅτι ὁ φίλος μου μιμνῆται τοὺς νέους ποιητάς, — μὲ καλὴν στιχογραφίαν, ὥραιαν γλῶσσαν καὶ ἀδρὸς ἐννοίαν. Ἐχει τὸν χαρακτήρα τῆς σεμνότητος καὶ κάπως τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνὸς ὕμνου. Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται. Ἄν ἐγίνετο τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, αὐτὸ τὸ ποίημα, τοῖσι μὲν καταλλήλως, ἡμποροῦσε νὰ ψαλῇ ἐξαιρετὰ ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμένους καὶ... νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς Καλλιτέχνης [10Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ποῖος Εἰμαί [8Ε]. — Ἀσθὴρ τῆς Ἀνατολῆς [8Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀταβύριον Ρόδοῦ [7Ε]. — Πρόδικος Ὁ Χίος [5Ε]. — Δημήτριος Ὁ Φαληρεὺς [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) — Ἀλέξανδρος Χαρίτος. — Πανταχοῦ Παρών. — Χωλὸς Διδόλος. — Ἀθώα Καρδία. — Φιλίππατρις Ἰάκ. — Νίκος Κατερινόπουλος. — Ἄρθος Ροιᾶς. — Πρίγκιψ τῶν Ἀθηναίων. — Μουσηγεῖς Ἀπόλλων.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Τυδεύς. — Λαίμαργο Ποιτικόν. — Βροντὴ τοῦ Διδῶ. — Κρόταλος. — Λουδοῦδ τῆς Καρδίας. — Πράσινο Χαβιάρι. — Λάτρης τῆς Δήμητρος. — Δουκίσα τῶν Σαλόων. — Κόκκι-νος Κρίνος. — Ἀσπρὸ Ποιτικόν. — Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου. — Κωνστ. Π. Διδόγλου. — Γαλατὴν Κῆμα. — Κωνστ. Π. Διδόγλου. — Πίθηκος τοῦ Βορνέου. — Τύλλος Ὀστρίλλιος.

ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Είκοσιπέντε χρόνια σέρνουνε
Τρισεύγενο χορό τριγύρω
Στὸν τίμιον βωμὸν ποὺ σκόρπισε
Τοῦ Πνεύματος τὸ ἅγιο μῦρο.

Κι' ἡ Μοῦσα πέρνωντας τὴ λύρα της
Τὸν ὕμνον τοῦ Καλοῦ τονίζει,
Κ' ἡ καθεμιὰ χορδὴ χαρούμενη
Φωνές παιδιάτικες σκορπίζει.

Καὶ μίαν εὐχὴ στὸν Πλάστη στέλνουνε,
Ἡ Μοῦσα πάλιν ἡ αἰώνια
Μπρὸς τὸ βωμὸν ποὺ τώρα ὑψώνεται
Τὰ ἑκατὸ νὰ ψάλλῃ χρόνια.

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ (Α' Βραβεῖον)

★

Είκοσιπέντε χρόνια
Ἄπ' τὴν ἐμφάνισί σου
Ἐπέρασαν κι' αἰώνια
Θὰ μὲν ἡ ἀνάμνησί σου.

Ἐσὺ, Διαπλασοῦλα,
Παιδιῶν ὁμογενῶν
Τὴν ἀπαλὴ καρδοῦλα
Ἐφώτισες πολλῶν.

Εἰς ποῖον δὲν ἀρέσουν
Τὰ διηγημάτα σου;
Καὶ ποῖον δὲν θὰ τέρψουν
Τὰ ποικιλώτατά σου;

Σὲ κάθε μιά γωνία
Τῆς γῆς, ὅπου κτυπάει
Ἑλληνικὴ καρδιά,
Ἡ φήμη σου ἄς πάῃ

Κι' ἄλλων νὰ μορφωθοῦνε
Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ
Καὶ ἄς εὐγνωμονοῦνε,
Φίλη, παντοτείνᾳ.

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ (Β' Βραβεῖον)

★

Μὲ ὕγιαν καὶ χαρὰν
Ἡ Διάπλασίς μας φέτος
Μπαίνει εἰς τὸ ποθητὸν
Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔτος.
Καὶ οἱ φίλοι-της διὰ τοῦτο,
Μὲ ποτήρια εἰς τὰ χεῖλια
Ἐν χορῷ εὐχονται πάντες,
Νὰ περάσῃ καὶ τὰ χίλια
Ἡ Μπεμπέκα νὰ τῆς ζήσει
Καὶ νὰ γίνῃ διάδοχος της,
Καθὼς καὶ ὁ Ἀνανίας,
Ὁ ὠραίος ψυχογυῖός της
(Ὁ ὁποῖος νὰ μας γράφῃ
Πῶς συχνὰ τὰς Κυριακάς.)
Κι' ἡ γιαιγιά της ποὺ θὰ δώσῃ
Ὅλους μας καλὰς εὐχάς.
Καὶ ἡ Μάρθα, ποὺ θὰ γράφῃ
Παραμύθια γιὰ παιδάκια.
Καὶ ἡ Πίσα ποὺ νὰ κἀνῃ
Μερικὰ καλὰ γατάκια.
Κ' ἐπιτέλους καὶ αἱ δώδεκ'
Ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία
Ζήτησαν ὑπὲρ τὰ χίλια
Ἐπὶ εὐδαιμονία.
Ζήτω ὁ κάλαθος ἀχρότων,
Κι' ὅ,τι ἄλλο τῆς ἀνήκει
Ζήτω καὶ ἡ ἀδελφὴ της,
Ἡ μικρὰ «Βιβλιοθήκη»
(Ἡ ὁποία καὶ βιβλίον
Νὰ ἐκδώσῃ τώρα ὀφείλει.)
Ζήτησαν προσέτι πάντες
Τῆς Διαπλάσεως οἱ φίλοι!
ΡΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ (Β' Βραβεῖον)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πῶ, πῶ! . . . Λησταί! Ποῖον
Λοιπὸν παραφυλάττουν;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

6

Αἰμιλία

«Ἐπέτυχ᾽ ὅτι, ἐξητοῦσθ, ἀλλὰ ὅχι
χωρὶς κόπον, πιστεύσατέ με. Ἀκούστε,
νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ:

«Αἱ ἐξετάσεις ἐγίνοντο εἰς τὴν αἴ-
θουσαν τοῦ δικαστοῦ Δάβενपोर्ट. Τὰ μέλη
τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιφορτι-
σθῇ νὰ μας ἐξετάσῃ ἦσαν τρία, δηλαδή
ὁ ἱατρός Πρέσκωτ, ὁ κ. Λόριγκ καὶ ὁ
κ. Δάβενपोर्ट. Αἱ ὑποψήφιοι πρὸς ἀπέ-
κτισιν διπλώματος δὲν ἦσαν ὀλίγοιτεροι
ἀπὸ δέκα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Ἐνὴν
Γκλιθδινς.

«Ὁ κ. Λόριγκ, ἐπειδὴ τοῦ ἔτυχε κά-
ποιον ἐμπόδιον τὴν τελευταίαν στιγμὴν,
ἔστειλε ἀντικαταστάτην του — μαντεύ-
σατε ποῖον. κυρία Φάγγ! Τὴν περίφη-
μον Ζεφρανίαν Κοῦλμπροθ, δηλαδή τὴν
κ. Εὐγένιον Πάλμπερ. Οἱ δύο ἄλλοι ἐξε-
τασταὶ δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἐκφοβιστικόν·
ἀλλὰ αὐτός, θαρρεῖς καὶ τὸ εἶχε καμὴ
ἔργον νὰ μας σατίσῃ. Ἐπηδούσεν ἀπὸ
τὸ ἐνὶ θέμᾳ εἰς τὸ ἄλλο μὲ τόσῃ ταχύ-
τητα, ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐχάναμεν
ὅλες μας, κ' ἐγὼ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες.
«Ὅταν ὅμως ἐγὼ εἶδα ὅτι δὲν ἐξητοῦσε
τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μας κάμνῃ νὰ λέ-
γωμεν κουταμάρες, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐ-
χαρίστησιν νὰ μας περιγεῖλ᾽ κατόπιν, ἐ-
κορδώθηκα εἰς τὴν καρέκλαν μου καὶ ἤρ-
χισα νὰ τοῦ ἀπαντῶ μὲ γοργότητα ἴσῃ
πρὸς τὴν ἰδικὴν του.

«Ἄ! δὲν θὰ τὰ βγάλῃς πέρα μαζὶ
μου αὐτὴν τὴν φορὰν, κύριε», ἔλεγε ἀπὸ
μέσα μου, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς συνέβη,
ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ἐπὶ ζητημάτων τὰ
ὅποια οὔτε εἶχα συλλογισθῇ ἕως τότε,
καὶ ἔλυσα προβλήματα τῶν ὁποίων ποτὲ
δὲν εἶχα δοκιμάσῃ νὰ εὕρω τὴν λύσιν.
Αὕτῃ ἡ ἱστορία διήρκεσε μισὴν ὥραν σω-
στήν. Ὁ κ. δικαστὴς καὶ ὁ ἱατρός ἐγε-
λοῦσαν μὲ ἄγαν τὴν δύναμιν, ἐνῶ

μας ἤκουαν. Τὰ μισὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ
ἐρωτήματά του ἦσαν πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ
τὸ πρόγραμμά τῆς νηπιακῆς διδασκαλίας
διὰ σχολεῖον χωρίου· ἀλλὰ ἐγὼ ἔβαλα
τὰ δυνατά μου ν' ἀπαντήσω καὶ εἰς αὐτὰ
ἀκόμα, διὰ νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι ἡμεῖς, τὰ
κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου, δὲν εἴμεθα
τόσον βλαβερὰ ὅσον αὐτὸς φαίνεται ὅτι μᾶς
νομίζει.

«— Φθάνει, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἱα-
τρός Πρέσκωτ· ἡ μὲν Χῶβ ἔδωκε πανε-
πιστημιακὰς σχεδὸν ἐξετάσεις. Ἐλάτε
τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν τὰς δεσποινίδας ἐπὶ
ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὰ νηπια-
γῶγεῖα.

«Ὁ κ. Πάλμπερ εἶχε κρεμασμένα τὰ
μοῦτρά του «σὰν ἀλεπού πού τῃν» ἐπια-
σεν ἡ ὀρνιθία, καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἤμουν πολ-
λὸ στενοχωρημένη, διότι εἶχα πάρῃ δρό-
μον πολὺ ἐμπρός, μὲ τὰς ἀπαντή-
σεις μου.

«Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ἱατρός Πρέσκωτ
μᾶς ἠρώτησαν τότε πράγματα λογικὰ
καὶ πρέποντα, ἔδωσαν δὲ εἰς ὅλας ἀπὸ
ἓνα διπλῶμα. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
κάμουν ἄλλῳ, διότι ὅλες μας ἐγνωρίζα-
μεν περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται διὰ
τὴν διεύθυνσιν τῶν χωρικῶν σχολείων.

«Τὴν στιγμὴν ποὺ ἐφεύγαμεν κατευ-
χαριστημένοι διότι ἐτελείωσαν τὰ βά-
σανά μας, ὁ κ. Πάλμπερ ἦλθε νὰ με συγ-
χαρῇ διὰ τὰς «ἐξαιρετικὰς σπουδὰς ποῦ
ἔκαμν». Τὸν εὐχαρίστησα μὲ μίαν κλί-
σιν τῆς κεφαλῆς ἀπλῶς, χωρὶς κἂν νὰ
λάβω τὸν κόπον νὰ τον κυττάξω, διότι
ἤμην κυριολεκτικῶς κνινώδης. Αἱ ἄλ-
λαι ὅμως δεσποινίδες εἶχον τόσον ἐν-
θουσιασθῇ, ὥστε μὲ παρέσυραν διὰ τῆς
βίας εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον νὰ με φι-
λέσουν πάττες καὶ γλυκὰ, καὶ μὲ ἐρώ-
ναζαν προσαπίστριαν ἡν δκαιωμάτων
τοῦ γυναικείου φύλου, ἡρώδα τοῦ Κιμ-
πασσέτου, κτλ. κτλ. — τρεῖς, τέλος
πάντων! . . . Ἀλλὰ ἐπῆρα τὸ διπλῶμά
μου, αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες!

«Τὸ σχολεῖόν μου ἀρχίζει τὴν πρῶ-
την Δευτέραν τοῦ Μαΐου. Ἀποχωρεῖται
τὰ παιδικὰ μου χρόνια, τώρα εἰμαι με-
γάλη πλέον, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ με λο-
γαριάζουν ὡς πρῶτον μὲ σηματοῖαν.
Δέν μου δίδετε μερικὰς εὐχάς, κυρία
Φάγγ; Δέν ἔχετε τίποτε καλὰς συμβου-
λὰς νὰ μου ἀπευθύνετ;

Κυρία Φάγγ

— Σοῦ εὐχομαι πρόοδον καὶ τὴν ἐ-
πιτυχίαν ἡ ὁποία σου ἀξίζει. «Ὅταν διὰ
τὰς συμβουλὰς, μικροῦλα μου φίλη, ἔσο
εὐθυμῃ, καλὴ καὶ φιλομειδῆς, δικαίᾳ
καὶ συγχρόνως σταθερὰ εἰς τὰς ἀποφά-
σεις σου· ἐξκολλούθησ νὰ ἔχῃς πάντοτε
πεπονησιν εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ τοπο-
θετῇς ὑψηλὰ τὰ ἰδανικά σου. Ἀλλὰ μείνε
ὅπως σὲ ἐπλάσεν ὁ καλὸς Θεός, μὴν
ἀλλάξῃς τὸν χαρακτήρᾳ σου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. — ΔΙΑΔΕΚΑΙΣΙΑ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

Ἡ πρώτη ἡμέρα

«Σὺς ὑπεσχέθην, ἀναχωροῦσα, νὰ
γράψω τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἐπιτήδες
διὰ σᾶς, φίλτάτη μου κυρία Φάγγ, καὶ
θὰ τηρήσω ἀπὸ σήμερον τὴν ὑπόσχεσίν
μου, ἂν καὶ δὲν ἔχω ἀκόμη πολλὰ πράγ-
ματα νὰ σᾶς εἰπῶ.

«Τὸ μάθημα ἐτελείωσεν· ἐσχόλασαν
τὰ παιδιὰ, καὶ ἐγὼ ἔμεινα μόνῃ εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ σχολείου, ὅπου θὰ ἐξουσι-
άζω διὰ τρεῖς μῆνας καὶ ἴσως περισσό-
τερον, ἂν ἐπιτύχῃ ἡ δοκιμασίᾳ μου, —
μὲ ἄλλους λόγους ἂν οἱ κύριοι τῆς ἐ-
πιτροπῆς μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ
ἐμὲ καὶ ἂν ἡ μητέρα μου ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξ-
ακολουθῇσω.

«Ἰδοὺ λοιπὸν, ἀρχίζω ὀλομόναχῃ
τὸ στάδιόν μου εἰς τὸν ἀπέραντον κό-
σμον! Ἄν καὶ ἔχω συμπληρώσῃ τὰ δε-
καεῖς, ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε πολὺ δυ-
νατὰ σήμερον τὸ πρωῒ. . .

Ἐνθυμίσθε τί μου εἶπατε χθὺς; Νὰ
μὴν πλάττω πολλὰ ὥραϊα ὄνειρα, διότι
γρήγορα θὰ ἀπογοητευθῶ. Λοιπὸν, ἐ-
περίμενα νὰ με φιλοξενήσουν εἰς τὸ
σπίτι τοῦ κ. Οὐίξ διὰ τὴν πρώτην ἐ-
βδομάδα· ἀλλὰ αὐτὸ ἦτο πλάνη τῆς φαν-
τασίας μου, διότι ὁ κ. Ἰωνάθαν Οὐίξ
μὲ ὠδήγησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τοῦ γείτο-
νός του, τοῦ κ. Ἀπλεμπή. Μοῦ ἔκαμε
λυπηρὰν ἐκπληξιν, ὅταν τὸν εἶδα νὰ
περνᾷ ἐμπρός ἀπὸ τὸ καθαρὸν καὶ πε-
ριποιημένον σπίτι του, ὅπου ἡ σύζυγός
του εἰσιγύριζε μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα,
διὰ νὰ σταματήσῃ ἐμπρός εἰς ἓνα μισο-
κρημνισμένον σπίτι, περιτριγυρισμένον ἀπὸ
ἓνα κήπον ἐντελῶς ἀπεριποίητον. Τὰ
σπίτια καὶ οἱ κήποι ἔχουν τὴν ἰδιαιτέ-
ραν των φυσιογνωμίαν, δὲν το νομίζετε
καὶ σεῖς; Λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπίτι ἔλεγε
καθαρὰ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνήκῃ
παρὰ εἰς ἐκεῖνον τὸν μέθυσον, διὰ τὸν
ὁποῖον σᾶς εἶχα ἐμυλῆσῃ. Τὸ ἀνεγνώ-
ρισθ ὅτι ἐστὶ ἦτο, πρὶν ἀκόμη ἔμβω
μέσα. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω
ὅταν ἐσπρωξά τὴν ξεκαρφωμένην θύραν
ποῦ ἐχώριζε τὸν κήπον ἀπὸ τὸν δρόμον,
ἀλλὰ κυρίως μὲ ἀπεκαρδίσεν ἡ θεά
τῶν ἐννέα παιδιῶν τοῦ κ. Ἀπλεμπή,
τὰ ὅποια μ' ἐκύτταζαν σὰν χιζὰ καὶ
μὲ ὕφος ὅχι καὶ τόσον εὐμενές.

«— Θάρρος, μοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτὶ
ὁ κ. Ἰωνάθαν, δὲν θὰ μείνετε πολὺν
καιρὸν ἐδῶ. Ἡ κυρία Ἀπλεμπή ἐζή-
τησε νὰ σᾶς πάρῃ πρώτη στὸ σπίτι της,
διότι ὁ σύζυγός της πρόκειται νὰ λείψῃ
καμνία δεκαπενταετρία ἡμέρες, καὶ δι'
αὐτὸ θὰ ἔχῃ περισσοτέραν εὐρυχωρίαν
διὰ σᾶς.

«Ἡ ἐδῆσις αὐτὴ μὲ νῆχαρίστησε,
διότι ἡ συντροφία ἐκεῖνου τοῦ κυρίου μ' ἐ-
τρόμαζεν ὅπωςδῆποτε, τὸ ὁμολογῶ.

«Ἦτο Δευτέρα, ἡμέρα ποῦ βάζουν
μπουγάδα ὅλες αἱ νοικοκυρές τῆς Ἀμε-
ρικῆς. Ἡ κυρία Ἀπλεμπή ἦλθε πρὸς
συνάντησίν μου, σκουπίζουσα στὴν πό-
διά της τὰ χεῖρα της τὰ ὅποια ἦσαν
ἀκόμη γεμάτα σαπουνάδες. Μοῦ ἡγῆ-
θη τὸ καλῶς ὄρισε πολλὸ φιλοφρόνως,
καὶ μου παρουσίασεν ἔπειτα καὶ τὰ ἐν-
νέα κατὰ σειρὰν τέκνα της, ἀπὸ τὴν
πρώτην κόρην της, ἡ ὁποία εἶνε δεκαπέντε
ἐτῶν, ἕως τὸ τελευταῖον μωρό, τὸ ὁποῖον
μόλις εἶνε ὀλίγων μηνῶν. Δέν ἐσυνείθι-
σα καλὰ-καλὰ τὰ ὀνόματά των· ἀλλὰ
δέν θ' ἀργήσω, τοῦλάχιστον δι' ὅσα ἐρ-
χονται εἰς τὸ σχολεῖόν μου.

«Ἡ κυρία Ἀπλεμπή εἶνε μελαγχρο-
νὴ μὲ γαλανὰ ἱμάτια, ἀρκετὰ εὐμορφῇ.
[Ἐπεταί συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΝΣ
(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ὁ Παυλὴς ἀφίνει τὸν κύριον Μπέ-
μπην εἰς τὴν ξηράν, καὶ τοῦ λέγει
νὰ καθήσῃ φρόνιμα ἕως ὅτου ἔλθουν
ἔξω καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ναι! μὰ ἂν ἔλθουν οἱ ἄγριοι
καὶ μὲ φᾶν; ἐρωτᾷ φοβισμένος ὁ κύ-
ριος Μπέμπης.

— Μὴ φοβᾶσαι. . . ἔρχεται ὁ
Λουλοῦ καὶ τοὺς τρώγει, ἂν κοτήσουν

«Ἡ ἀπόδασις τῆς ναυαρχίνας.»

νὰ σε πειράξουν, λέγει ἐξυπνάτατα ὁ
Παυλὴς.

Πραγματικῶς ὁ Λουλοῦ φθάνει
τρεχάτος καὶ κάμνει τόσα χάδια εἰς
τὸν κύριον Μπέμπην, ὥστε τὸν κάμνει
μούσκεμμα, διότι τὰ μαλλιά του ἦσαν
βρεγμένα ἀπὸ τὸ νερὸ ὅπου εἶχε πέσῃ.

Ὁ Μπέμπης δὲν εἰξεύρει πιά τί νὰ
κάμῃ. Νὰ χαρῇ ποῦ ἔχει φύλακα τὸ
Λουλοῦ; — ἡ νάρχισις τὰ κλάμματα
ποῦ τον ἔδρεξεν αὐτὸς ὁ ἄτακτος, σκύ-
λος;

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πλοίαρχος Γιαν-
νάκης καὶ ἡ ναυαρχίνα Κικὴ ἐσκέ-

«Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλοῦνται.»

φθῆσαν ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον εἰς τὰ
ἀξιώματά των ν' ἀπεθίβασθουν κα-
βάλλα ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τοῦ Παυ-
λῆ, καὶ ἀποφασίζουσ νὰ ἐδγουν μό-
νοι των ἔξω. Οἱ μεγάλαις πέτρες
εἶνε τόσον κοντὰ ἡ μία στὴν ἄλλην,
ὥστε ἡμποροῦν νὰ ἐκτελέσουν τὸ
σχέδιόν των χωρὶς νὰ βρέξουν κἂν
τὰ παπουτσάκια των.

Ἡ ναυαρχίνα βγαίνει πρώτη.

— Κρίμα ποῦ δὲν ἔχομε κανόνια,
κυρία ναυαρχίνα, γιὰ νὰ σοῦ ρίξουμε,
λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, ἐνῶ
τὴν βοηθεῖ ἱπποτικώτατα νὰ πατήσῃ
εἰς τὴν πέτραν.

Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Κικὴ κλονίζε-
ται, φοβᾶται μήπως γλοιστρήσῃ. Ὁ
Γιαννάκης τῆς προσφέρει τότε τὰ δύο
κουπιά, διὰ νὰ στηρίζεται, καὶ ἡ ἀ-
πόδασις τῆς ναυαρχίνας τελειώνει
χωρὶν κανὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον.

Ἄς εἶνε καλὰ καὶ ὁ καίμενος ὁ
Παυλὴς ποῦ ἐπῆλaine μπροστά, χω-
μένος εἰς τὸ νερὸ, καὶ ἔτοιμος νὰ τὴν
ἀρπάξῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, ἂν τυ-
χὸν καὶ ἐγλοιστροῦσε. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Αὐτὸς ὁ Λουλοῦ δὲν ἡμπορεῖ νὰ
καθῇσῃ ἡσυχος. Ἀφῶ ἐγλύψε καλὰ
καὶ ἔδρεξε καλλίτερα τὸν κύριον
Μπέμπην, τὸν ἀφίνει μόνον του καὶ
τρέχει νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ναυαρχίναν

— 'Ελάτε γρήγορα, και φοβάμαι! φωνάζει ο κύριος Μπέμπης.

— Σιωπή, δειλέ! φωνάζει ο πλοίαρχος Γιαννάκης, ο οποίος ήρθε κατόπι της ναυαρχίας.

'Αλλά και του κυρίου Γιαννάκη η φωνή τρέμει. Μήπως και ένεδρεύουν οι ζήγριοι μέσα εις τὰ κλαδιά; Μήπως και τούς άρχίσουν με τὰ βέλη των; 'Ολίγον έλειψε να διατάξη την ύπω-χώρησιν ο πλοίαρχος.

Ευτυχώς ο Λουλού άναλαμβάνει να εξερευνήση τὰ παράλια. Τρέχει έδω κ' εκεί, και τὰ γαυγίσματά του δεν έχουν τίποτε υποπτον.

Επὶ τέλους φθάνουν όλοι εις τὸ νησί, και από τήν χαράν των άγκαλιάζονται και φιλιούνται, διότι δεν αϊμάτωσε μύτη εις τήν επικίνδυνην αὐτήν απόβασιν. 'Ο Γιαννάκης φιλεῖ τήν Κικήν, ο Μπέμπης τὸν Παυλὴν, και ο Λουλού πού δεν έχει καμμιά Λουλούκα διὰ τὰ φίληση, χώνει τήν κεφάλαι του ανάμεσα στὰ πρόσωπα του κυρίου Μπέμπη και Παυλῆ.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Παραμύθι).

Μία φορά κι' έναν καιρό ήτον ένας νέος, πού ο πατέρας του είχε ξαναπλη-τρευθῆ και ή μητριά του δεν τον άγα-πούσε. 'Όταν λοιπόν ο πατέρας του ά πέθανε, ή μητριά ειπε στον νέον:

— Δεν έννοώ πιά να σε θρέψω. Πάρε τρία φλουριά, γιά να έχεις να ζήσης ως που ναύρης δουλειά, και πήγαινε στο καλό.

Και τον έβγαλεν έξω από την πόρτα. 'Ο νέος ήτο παραπολύ λυπημένος, και δεν έβγαλε μιλιὰ να παραπονεθῆ διὰ τὸ άδικον. 'Επῆρε τὰ τρία φλουριά, έσκυψε τὸ κεφάλι του κ' εξεκίνησε να βρῆ τύ-χη. 'Όπου επήγαινε τού έδιναν έργασίαν. Έσκαφε στα χωράφια, έκοβε ξύλα, κ' έ-ται εκέρδιζε τὸ ψωμί του. Διότι δεν ή-θελε να πειράξῃ τὰ τρία φλουριά του.

Μία ήμέρα όμως ειδη μερικά κακόπαι-δα πού ήθελαν να κρεμάσουν ένα σκύλο, και ο σκύλος τὸν εκύτταξε τόσο λυπη-τερὰ με τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του, ώ-στε έδωκεν ένα φλουρί και τον άγόρασε. 'Από τότε ο σκύλος τὸν ακολουθοῦσε και τον έφύλαγε τήν νύκτα, όταν ο νέος έ-πεφτε να κοιμηθῆ καταγῆς στην άκρη του δρόμου. Μία άλλην ήμέρα έδωκε τὸ δεύτερο φλουρί του και εγγλύτωσε μετ' γάτα πού ένας άνθρωπος ήθελε να πνίξη στον ποταμόν και έπειτα από λίγον καιρόν εξώδεψε τὸ τελευταῖο φλουρί διὰ

να σώσῃ μιὰ γουστερίτσα του νερού πού κατι παληόπαιδα είχαν πάρη πέτρες να την πετροβολήσουν. 'Ο νέος έδωκε τῇ γουστερίτσα μέσα σε ένα μεγάλο λαχα-νόφυλλο, διὰ να πάγῃ να την ρίξῃ σε μιὰ ήσυχη λιμνούλα. Διότι ο νέος αὐτός είχε καλή καρδιά, και άγαπούσε όλα τὰ ά-δύνατα πλασματάκια πού έξοῦσαν εις τὸν κόσμον.

Δεν άργησε να εῦρη τήν κατάλληλην θέσι — μιὰ λιμνούλα με λιγοστὸ νερό. 'Αλλά, καθὼς άνοιξε τὸ φύλλο, γιὰ να βγάλῃ τὸ μικρόν ζῶον, τὸ άκουσε πού έλεγε:

— Καλέ μου κύριε, μή μ' άρίσης έ-δω, σε παρχαλῶ πῆγαινε με στη λι-μνην του Ευτυχισμένου Κάμπο, γιὰτι ει-μαι βασιλόπουλο του Κάτω Κόσμου, και μ' έχουν μαγεμένο.

'Ο νέος τὰ έχασε πού άκουσε τῇ γου-στερίτσα να μιλῇ. 'Αλλά πρὶν προσθῆ, να την έρωτήσῃ πού κοντὰ έπεφτε ή λιμνη, ή γουστερίτσα ειπε:

— Τράβα κατὰ τὸ βουνό, όπου ο ή-λιος βασιλεύει, και εκεί θα βρῆς τὸν Εὐ-τυχισμένο Κάμπο.

'Εξανασηκώσε λοιπόν τὸ φύλλο με τὸ ζῶον ο νέος, κ' εμπρὸς αὐτός και πίσω ο σκύλος με τῇ γάτα, επήραν τὸ δρόμο κ' έφθασαν στο μακρυνὸ βουνό, και τῇ σιγῇ πού έσδυνεν ο ήλιος τήν τελευ-ταία του άκτίνα γιά να πέσῃ να κοιμηθῇ, ο νέος έπαιρνε τὸν κατήφορο του βουνού και σε λίγο έφθασεν εις τὸν κάμπον, όπου μία ωραία λιμνη με καθρώματα νερά έλαμπε σαν καθρέφτης.

— Ρίξε με έδω μέσα, καλέ μου φίλε, ειπε ή γουστερίτσα, και άμχ χωρίσουν τὰ νερά, έλα μαζί μου κάτω, χωρίς να φοβῆθῃς. Καί, γιὰ τὸν κόπο πού έλαβες και τὸ καλό πού μου έκαμες, ζήτησε από τὸν πατέρα μου να σου δώσῃ τὸ δα-κτυλίδι πού φορεῖ στο δεξιὸν χέρι και τῇ γαδάρῃ του με τὸ κουτάλι.

'Ο νέος έκαμεν ὅπως τού ειπαν. "Α-φῆσε τὸ σκύλο και τὸ γάτο να περιμέ-νουν, κ' επῆγε μαζί με τὸ βασιλόπουλο, πού μόλις άγγισε τὸ νερό τῆς λιμνης ξαναπῆρε τήν ανθρωπινή μορφή του. Κ' εκατέβηκαν μαζί εις τὸν Κάτω Κόσμον.

'Ο βασιληῆς έχρηκεν υπερβολικά πού ξαναεῖδε τὸ παιδί του, και έδωκε εις τὸν νέον τὸ δακτυλίδι, τῇ γαδάρῃ και τὸ κουτάλι.

— Αὐτά, τού ειπε, εῖνε μαγικά δῶρα. Τὸ δακτυλίδι θα σου φέρῃ ένα παλάτι και μετ' ευμορφῇ νύφη ή γαδάρῃ και τὸ κουτάλι θα σας φέρουν ὅ,τι καλὸ φαγητὸ επιθυμῆσετε. Καί τώρα, σ' ευχαριστῶ πολύ, και πήγαινε στην ευχὴν μου. 'Ο δρόμος εῖνε ανοικτός.

'Ο νέος έχαιρέτησε τὸν βασιληῆ και τὸ βασιλόπουλο, άνέθηκε πίσω και ἤρε τὰ ζῶά του, και αὐτὰ έχάρηκαν πολὺ πού τον ξαναεῖδαν. 'Αφού επήγαν άρκετὸν

δρόμον, έφθασαν εις ένα λαμπρὸν τόπον. κοντὰ σ' ένα ωραῖο ποτάμι, και εκεί ο νέος ειπεν από μέσα του:

— 'Όλ μ' άρises να ήταν έδω τὸ πα-λάτι μου...

'Ετριψε λοιπόν τὸ δακτυλίδι, και μο-νομιῆς ένα ωραῖο παλάτι ευρέθηκεν εκεί, και στα φιλονιτείνικα σκαλοπάτια του έστε-κότανε μετ' πανέμορφη κόρη με μοσκο-μουρισμένα, όλξενον μαλλιά. Αὐτῇ ήτον ή νύφη, και έγινε γάμος και χόρα, και επερνῶσαν καλὰ κ' ευτυχισμένα, χωρίς να τους λείπῃ τίποτε, διότι ή γαδάρῃ και τὸ κουτάλι τούς έφερναν και του πουλιού τὸ γάλα, ή γάτα έδιωχτε τὰ ποντίκια, και ο σκύλος έφύλαγε τὸ πα-λάτι από τούς κλέφτες.

'Εγινε λοιπόν μεγάλος άρχοντας ο νέος και μεγάλη άρχόντισσα ή γυναίκα του. 'Η άρχόντισσα επήγινε στο ποτάμι κ' έχτένιζε τὰ χρυσά ωραία μαλλιά της, και αν καμμιὰ τρίχα έτύχαινε να μπερδευθῇ στο χτένι και να κοπῇ, τήν έ-τύλιγε σ' ένα κλωμάκι και τήν έπε-τούττε στο νερό. 'Ετυχε μετ' μέρα ένα παληάκι να ψαρεύῃ στο ποτάμι, και μ-ποσα μίλια παρχαλῶ, και τὸ καλαμάκι, περιτυλιγμένο με ξανθὰ άποχτενίδια, πού έμύριζαν σαν ευμορφῇ λουλούδια του βου-νου, ήλθε κοντὰ στην πέτρα όπου εκα-καθότανε. 'Ο ψαρεῆς τὸ επίσε, και τόσο του άρεσαν τὰ χρῶμα και ή ευωδία τῶν μαλλιών, ὡστε έταξε να πάρῃ γυ-νοικά του εκείνην πού ειχε στο κεφάλι της τόσο ὡμορφῇ μαλλιά.

'Επῆγε σιτῇ μάκων του, πού ήταν μά-γισσα, και της ειπε:

— Μάννα μου δεν θαύρω ήσυχία, θα λυώσω σαν τὸ κερί και θα πεθάνω, αν δεν πάρω γυναίκα μου αὐτῇ πού έχει τὰ όλξενον και μοσκομουρισμένα μαλλιά.

'Η μάγισσα έριξε στη φωτιὰ τὰ άπο-χτενίδια, και ειπε:

— 'Θελω να με φανερωθῇ αὐτῇ πού έχει αὐτὰ τὰ μαλλιά, και πού κάθεται.

Τότε εις τὸν καπνὸν έφανερῶθη ή ζωγραφικῇ τῆς άρχόντισσας και του άρχον-τικού της. 'Η μάγισσα εκαβαλλίκεψε τὸ μαγικὸ σκουπόξυλό της, και μετ' και δυὸ έπέταξεν εις τὸν άέρα, και έφθασε εις τὸ παλάτι, κοντὰ εις τὸ ποτάμι.

'Ανέθηκε τὰ σκαλοπάτια κ' εφώναξε:ν από την πόρτα:

— Καλή μου, καλή μου, έλαν να καλο-δεχθῇς τῇ θείτσα σου.

'Η άρχόντισσα άκουσε τῇ φωνῇ κ' έ-τρεξεν έξω, και ή μάγισσα της ειπε πῶς ήτον ή θεία της πού ειχε ξενιτευθῇ κ' ελειπε χρόνια από τήν χώραν. 'Η άρ-χόντισσα τὰ έπίτεψεν όλα, τήν επῆρε μέσα, και σε λίγο της τα ειπεν όλα, διὰ τὸ δακτυλίδι, τῇ γαδάρῃ και τὸ κουτάλι.

— Καλέ, κόρη μου, ειπεν ή μάγισσα, πρέπει να πῆς του άνδρός σου κ' άφίνη τὸ δακτυλίδι στο σπίτι, όταν βγαίνῃ

περίπαιτο. Αν το χάσῃ, θα χαθῇ τὸ πα-λάτι, και θα μείνεις στους πέντε δρό-μους.

'Ετσι έκαμεν ή άρχόντισσα, κ' εκατά-φερε τὸν άνδρα της να της άρίσῃ τὸ δακτυλίδι, και μετ' ήμέρα πού ελειπεν αὐτός στο κυνήγι, ή μάγισσα τὸ εκλεψε και τὸ έτριψε. 'Αμέσως τὸ παλάτι, ή άρχόντισσα, ή γαδάρῃ και τὸ κουτάλι επήγαν στον τόπο τῆς μάγισσας. 'Όταν ο νέος εγγύρισεν από τὸ κυνήγι μετ' τὸ σκύλο του, ή γυναίκα του και τὰ άγα-θά του είχαν χαθῇ, και μόνη ή γάτα έμεινε, διότι ειχε τρέξῃ και αὐτῇ να πιάτῃ ένα ποντίκι, και ειδη τὸ παλάτι πού έφηνεν εις τὸν άέρα, τῇ σιγῇ πού εγγύριεν.

'Ο νέος ελυπήθηκε πολὺ και δεν ή ξευρε τί να κάμῃ. ή γάτα όμως εκρύ-εθηκε στα πόδια του, και ύστερ καί ειπε στο σκύλο μετ' τῇ γλώσσῃ των ζῶων. Καί τότε ο σκύλος και ή γάτα επήραν δρόμο κ' έφυγαν πηλάκα και οι δύο.

'Ο σκύλος ακολουθῆσε τήν ευδύν των μαλλιών τῆς κυράς του, και ύστερ καί από άρκετὴν ὥραν τὰ δύο ζῶα έφθασαν τῆς μάγισσας. 'Εγγύρισαν απ' έδω, έ-γγύρισαν απ' εκεί, και επί τέλους έτρύ-πωσαν κρυφὰ-κρυφὰ μέσα κ' επήγαν εις τὸ δωματίον τῆς άρχόντισσας. 'Εκεῖ ή κυρά των, πεσμένη στο κρ βδάτι της, εκλαίγειν άπαρηγόρητα.

— 'Ω! γατίτσα μου και σκυλάκι μου, ειπεν άμχ τὰ ειδη, δεν θα ξαναδῶ πιά τὸν καλό μου τὸν άνδρα, γιὰτι ή μάγισσα εκατάπιε τὸ δακτυλίδι γιά να μὴν τὸ ξαναπιάσω στα χέρια μου. . . Κρυφῶντε όμως γρήγορα, γιὰτι άκούω τῇ μάγισσα πού έρχεται να με ζαλίσῃ μετ' τὰς προξενίες γιά τὸ γυιό της.

Τὰ δύο ζῶα έτρύπωσαν στο τζάκι, και εκεῖ άκουσαν ποντικίσιας φωνές. 'Ενα σωρὸ παντίκια ήσαν τρυπωμένα στο πάτωμα άποκάτω. 'Η γάτα εκύθηκε άμέσως και άρπαξε έναν πόντικον, και ήθελε να τον σκοτώσῃ, όταν τὰ άλλα ποντίκια τῆς εφώνεζαν μετ' τῇ γλώσσῃ των ζῶων:

— Μή τον σκοτώνῃς, γατίτσα, μή τον σκοτώνῃς! Γιατί σήμερα έχει τὸ γάμο και τῇ χαρά του.

— 'Όλ σ' άρίσω ζωντανό, αν κάνης ὅ,τι σου ειπῶ. 'Η κυρά σου εκατάπιε τὸ δακτυλίδι τού άφεντικού μου, μου τὸ φέρνεις έσύ;

— Σου δίνω τὸ λόγο μου πῶς θα το φέρω, ειπεν ο πόντικας.

Και ή γάτα τὸν άρises να πῇ στο γάμο και στη χαρά του μαζί μετ' τ' άλλα ποντίκια.

Λοιπόν, τῇ νύκτα, ενώ έρρουχάλιζε ή μάγισσα, ο πόντικας επῆγε κ' εκάθησε στη μύτη της, κ' έχωσε τῇ μακρὰ και φιλή ούρίτσα του στο λαιμό της μέσα.

Τῇ επίσε βήγας δυνατός, και τὸ δαχτυ-λίδι: εῖναι άχρηκεν έξω, και ο πόντικας τὸ άρπαξε και τὸ έφερε στη γάτα.

— Εὐγέ σου, πόντικα, εῖσαι έλεῦθε-ρος να ζήσης! ειπεν ή γάτα.

Και τότε ο σκύλος επίσε μετ' τὰ δόν-τια του τὸ δακτυλίδι, και, εμπρὸς αὐ-τός και πίσω ή γάτα, επήγαν στο δω-μάτιον τῆς άρχόντισσας και τὸ έβαλαν στην ποδιά της.

— Καλά μου, πιστά μου πλάσματ', ειπεν ή άρχόντισσα, κ' έχάιδεψε τὸ σκύ-λο, κ' έχάιδεψε τῇ γάτα.

'Υστερ έτριψε τὸ δακτυλίδι και ειπε:

— Πήγαινε μας στον καλό μου άν-δρα, αλλά στον πηγαλιό ρίξε τῇ μάγι-σα και τὸ γυιό της στο ποτάμι, να κά-μουν μετ' βουτιά και να ξεπλύνουν τήν κακία τους.

Και έγινεν ὅπως έπρότταξε, και ο άν-δρας πού ήτον καθισμένος κοντὰ στο πο-τάμι κ' εκλαίγει τῇ δυστυχία του, ειδη μετ' χαρά του να έρχονται πίσω ή γυναίκα του, τὸ παλάτι του, ή γαδάρῃ του και τὸ κουτάλι, και τὰ πιστά του ζῶα. Καί έξησον από τότε καλά, κ' έμεις καλλι-τερὰ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΣΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραπέζι.

— 'Αχ, μαμμά! εδάγκασα τῇ γλώσσῃ μου και μου πονεῖ. πῶ, πῶ!

Τὸ 'Αϊ-Λαῖφ τῶν Πατησίων (άταράχος:)

— Βίλε της σάλι να σου παράσῃ.

'Ετάλη υπό του 'Αϊ-Λαῖφ τῆς Νεαπόλεως.

— 'Η σκηνή εἰς τὸ τραμ.

— 'Εγέμισε, καλέ, τὸ στόμα μου κάρβουνα.

— Τὸσο τὸ καλλίτερο.

— Πῶς;

— 'Όλ διυλίζεται τὸ νερό πού πίνεις.

'Ετάλη υπό τῆς Μουσ. του Καπου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ εις τὰς Πάτρας έβρῆθη ένας Μικρός Σύλλογος, ο οποίος έχει σκοπὸν τὸ ὑπέρ της Διαπλάσεως ξεπαδάτωμα και τὴν έγγραφῇ από-φασιν. 'Αποτελεῖται από τούς φίλους μου 'Υπε-ρήφανον 'Ιππέα, Κερδῶν 'Ερμῆν κτλ. τού: όποίους ευχαριστῶ πολὺ. 'Αλλ' ὅσο, διὰ τού: αντιπροσώπων, δεν εἰμπορὶ να τους άναγράψω πρὶν δεχθῶν τήν αντιπροσωπεία, οὔτε να τους έρωτήσω αν δέχονται. Οι μικροὶ Σύλλογοι έ-γινε: πρέπει να γνωρίζουν, ὅτι έγω δεν ευχαριστῶ νινλαμβάνω τὰς ὑποθέσεις των και ὅτι πρέπει να τὰς κάμνουν μόνοι των, ὡς αὐτοὶ δε θέλουν να-νακοινώσουν τίποτε διὰ τού φύλλου, ὑπάρχει ή στήλη των Μικρῶν 'Αγγελιών.

'Ο Τηλὸς 'Οστίλλιος ίδουσε... τί νο-μίσετε; εν 'Αργολογικόν Μουσείον, «άναλο-γον πρὸς τὴν ήλικίαν του βέβαια», τὸ ὅσον πηγαίνει θαυμάσια! 'Ηθελα περισσότερὰ πη-ροφία εν' αὐτὸ τὸ Μουσείον, διότι δεν ήμπο-ρῶ να έρωτήσω τί είδους αρχαιότητες περιέχει. 'Εν πρώτοις, Ζαππίς, σε παρακαλῶ να δι-αβῆσῃς τὰ συγχαρητήριά μου εις τήν Ζηταν διὰ τὰ λαμπρὰ αποτελέσματα των εξετάσεων της. 'Όσον διὰ τὰς πληροφορίας πού σου έδωκεν

ή Άδρα τῆς Κεραύρας, εῖνε λανθασμένοι, διότι ή καλή αὐτῇ φίλη μου συγγείη τήν Διαπλάσιν μετ' τήν άδελφὴν τού κ. Παπαδοπούλου. Διὰ τὸ άλλο ζήτημα, εἶπα διεν άναμηνύομαι εις τὰ ιδιαίτερα των Μ. Συλλόγων, και εἰμπορείς να της τὸ γράψῃς απ' ευθείας.

'Αϊ-Λαῖφ τῆς Νεαπόλεως, δεν ὑπέθετα ποτε διεν είχες παράνομα καί σου, και δι' αὐ-τὸ δεν μου έγγραφες τόσο καιρόν. Τί καλὰ πού κατήργησα τὰς Πληροφορίας, μιαν αληθινὴν πέτραν σκανδάλου, πού όλίγον έλειψε να με στερήσῃ των καλλιτέρων μου φίλων! Αἰ περί ὦ, μ' έρωτάς, εῖνε συνδρομητρίαί μου. Τώρα θα μου γράψῃ: συχαί;

'Η επιστολή σου μου ήρεσε πολὺ. Πίθηκε τού Βορνέου [ΕΕΕ]. 'Ηθελες να με άποζημιώ-σης διὰ τήν μακράν σου σιωπήν. Χαῖρο πού έπιστολίζεις τήν κατάργησιν τῶν Πληροφο-ριών, και προπάντων διότι κατ' άρχην έπίδο-κιμίζεις ὅ,τι κάμνει ή Διαπλάσις. 'Ετσι κάμνουν όλα τὰ καλὰ παιδιὰ.

Λευκὸν Κρίνον, τί έσημαινεν εκείνη ή Βρά-χεϊα 'Επιστολή, τήν όποίαν, όταν ειδη απέξω τὸ ψευδώνυμόν σου, άπεσπράγσα με τόσον πόθον να διαβάσω τὰ ωραία σου λογία και τήν ἡύρα... έντελῶς κενήν; 'Αστειότη: ή άρηρημάδα;

'Αριστὰ εις τὸ 'Αρσάκειον, τὸ 'Αεράκι τού Βορνέου [ΕΕΕ], άριστὰ εἰνε όλα τὰ μαθήματα του 'Ωδείου, — και άριστὰ διὰ τήν σημερινήν του έπιστολήν, ή όποία εἰνε θαύμα κομψότη-τος και καλλιγραφίας. Μ' έκαμε δε να γελάσω πολὺ, μετ' τὰ διάφορα έπεισόδια των εξετάσε-ων πού αναφέρει, και τὰ όποία μου ὑπενθύμι-σαν τὰς 'Εξετάσεις τού Κρηνησίου εις μιαν έπιστολήν του κ. Φαίδωνος.

Μὴν άμειβάλλῃς, 'Ενδοξον 'Εσολόγγιστ, δι: ή εἰρήνη πού μου γράψεις κ' έχασοποίησεν ὅσον και τήν μητέρα σου. 'Ο κ. Φαίδων ανα-βάλλει τὰς έπιστολάς του ένεκα των άποτελε-σμάτων των Διχαλωνισμών, τὰ όποία καταλαμ-βάνουν τὸν διαθέσιμον χρόνον.

'Εννοεῖται, 'Επιμελής Μαθητρία, ὅτι ή δι-δασκαλία σου σε προβιβάσῃ μετ' άριστὰ αἰθο μεγαλόν. 'Ας κάμῃ και' άλλως, άφού εἰσαι έπιμελής. Λοιπόν και εις ανώτερα!

Σου έστειλα τὸ Βραβείον, 'Ασπρο Πορτοκίκι, και εἰμαι πολὺ χαρούμενη πού εἰνε πολὺ καλὸ και θα μεν γράψῃς τακτικά. 'Εγέλασεν ο 'Α-νανίας πού γράφεις δι: τ' 'Αλογοπαλινδίου του σπανίζου, άφού προέχωνται από σπανόν, διεμαρτυρήθη όμως διεν εἰνε σπανός, αλλά μικρός. 'Απόδειξις, ὅτι δεν επήγεν άκόμη στρα-τιώτης.

Δεν ήξεύρω, Κράτακε, διὰτι τὸ 'Ανδρέικελ-λον δεν άναπέδωκεν άκόμη τὸ τετράδιον των Μ. Μυστικών, οὔτε εις: σε, οὔτε εις τούς έλ-λους φίλους μου, δι: όποιοι τῷ έστειλαν κατόπι προτάσεως του. 'Ισως θα σας στείλῃ άργότερα.

— 'Επιθυμῶ να μου γράψῃς συχνὰ, αλλά καθα-ρῶ ερα διὰ να σε διαβάσω εύκολα.

'Ιππὸτα τού Μεσαίονος [ΕΕ] έχω ὅπ' ὀ-φει μου και τὰς δύο ωραίας έπιστολάς σου. 'Ο-σον διὰ τήν βουλγαρικῇν, εἰνε περιττόν να σου ειπω πόσον συμφωνῶ μετ' σου γράφεις. Διὰ τήν άλλην, σου επαναλαμβάνω ὅ,τι και προχέει: στα παιδιὰ πικρῇ εἰνε να γράψῃ κανείς μετ' τῇ καμώματῃ και τίποτε άλλο.

Μου κάμνουν κάποιε κατ' έρωτήσεις! 'Ο Μι-κρός 'Αθηναῖος μ' έρωτά σήμερα από πῶσον παν-τοπωλίον ψωνίζω. Σε καλὸ σου, παιδί μου!... Μήπως θέλεις να μου συστήσῃς κανένα συ; 'Αν εἰνε αὐτὸ, γάνεις τὸν κόπον σου, διότι έγω φωνίζω πρὸ πάντων τὸ παντοπωλίον του κ. Θανοπούλου, και εἰμαι πολὺ ευχαριστημένη, τώρα μάλιστα πού άνοιξε τὸ νέον Κρεάστημα, τέλειον κ' ευρωπαϊκὸν ατον καθ' όλα.

Φάρε τῆς Κορίνθου, ή εξαδέλφη σου διαμκρ-τύρεται δι: αὐτὰ πού μου γράφεις. Λέγει δι: αν δεν εἰνε «Παληάρι τῆς Φακῆς», δεν εἰνε και «Κυρία Τρομάρα». 'Αφού τὸ ψωμί είχε μυρμη-

κία, τί ήθελες, — νά το φάγη; Καί μου φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ἄδικον. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ γραμματάκι σου μ' ἐραίδρυνε πολὺ, καὶ γράφε μου, ἔστω καὶ συκοφαντίας κατὰ τῶν ἀγαπητῶν ἐξαδέλφων.

Ἰδού τώρα τί μου γράφει ἡ Δάλια: «Ἀμφιβάλλω, Διπλάσις μου. ἂν θὰ βγάλῃς λέξι ἀπ' τὸ γράμμα. Ἀλλὰ ἔχω κοντά μου τέσσερα ἐξαδέλφια μου· ὁ ἕνας μου τραβᾷ τὰ μαλλιά· ὁ ἄλλος μὲ σκουντᾷ, ὁ ἄλλος μου παίρνει τὸ καλαμάρι, καὶ ἀπορῶ πῶς ἕως τώρα ἡ ἐπιστολή μου δὲν πλέει εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν...» Κ' ἐγὼ ἀπορῶ, ἀγαπητὴ μου Δάλια, καὶ σου συνιστῶ ὑπομονὴν καὶ ἐγκρατείαν. Ἐν τούτοις ἐφίλσέ μου τὰ αὐτὰ τάνυπόπορα ἐξαδελφάκια.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πάπιαρ τοῦ Γιαλοῦ (Μ.Τ. αὐτὸ, ἐπειδὴ σου ἀρέσει πολὺ ἡ θάλασσα) σου ἔστειλα τὸ 11ον φύλλον τὸν Σεπτέμβριον, ποῦ θάρχισεν ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων. τότε νὰ λάβῃς μέρος·) καὶ Ἀκτῖνα τοῦ Ραίτγκεν (Φ. Κ. ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ.)

Ἀλλάχα! ψευδώνυμον: Λάτρις τῶν Ἀστέρων (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) καὶ Πολικὸς Ἀστὴρ (Α. Ω. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλευθέρων· ἄλλο συνεργασία εἰλικρινῆς, καὶ ἄλλο δουλικὴ ἀντιγραφή τῆς ξένης ἐργασίας. [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥριαν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ἡ Σφακτηρία Σανταροῖα μετὰ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου καὶ Κλάδον Ἐλαίας — τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί μετὰ τὸν Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Ροβινσῶνα τῶν Αἰθέρων καὶ Ρομαντικὸν Κυνηγόν — ὁ Μεγιστεὺς μετὰ τὴν Θερινὴν Βροχὴν, Θερινὴν Προίαν, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Ἀρδὸν Κίτσερερ — ὁ Δωρητὴς Ὀρειῶν μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδούλαν, Ζαχαρέιον Ἀνθρωπον, Τέκνον τῆς Ἐρήμου, Ἑλληνίδα καὶ Ἀσέληνον Νύκτα — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ἰδιαικὴν Γλυκύτητα, Κοραλίαν Μασσάλ, Θεσσαλικὸν Ἀνθος, Ἰαπότην τοῦ Μεσαίωρος καὶ Κορινθιακὸν Κῆμα — ὁ Ἰαπότης τοῦ Μεσαίωρος μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Λευκανθηλίδα, Δωρητὴν Ὀρειῶν καὶ Ἐνσάρκον Ἀγαλίαν — ὁ Ὀβελίσκος τοῦ Δούγλα μετὰ τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί, Φιλόμουνον Χαλκιδίδα, Νοσταλγοῦσαν Ἀττίδα καὶ Ἰδεῶδες Κονκλάκι — ὁ Ὀλύμπιος Ἀγὼν μετὰ τὸν Ὀλύμπιον καὶ Ἑλ-ληνοπούλαν — ὁ Κερδῶς Ἐρμῆς μετὰ τὸν Τερεφῆφανον Ἰππέα, Παιδικὴν Χαράν, Ξανθὸν Βοσκόν, Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Πράσινο Χαθιάρ — ἡ Καϊνάρα μετὰ τὴν Τζιριτζάντζουλαν — τὸ Ποῖος Εἶμαι μετὰ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελὸν Ἀγερνόν, Ἀγγελὸν Χαράς, Ἀρχαῖον Ἑλληνα καὶ Ἀητεττον Ἑλληνα — ἡ Ροδιά Κυνηγέτις μετὰ τὸν Μαράμενον Ρόδον — ἡ Χαϊδεμένη Βασιλοπούλα μετὰ τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί, Ἰαπότην τοῦ Μεσαίωρος, Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Ἀγωνιστὴν Ψυχὴν καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀγωνιστὴν Ψυχὴν, Τριψιδέτην Ἀετὸν (ἀνεξαρτήτως τῶν ὁσων ἔγραψα πρὸς τὸν φίλον μας ἐκεῖνον, πιστεύσε ὅτι δὲν ἀμφιβάλλω διόλου περὶ τῆς ἀγάπης σου· καλλίτερα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, διότι παρήλθεν ἡ προθεσμία τῶν

πρῶτων φύλλων καὶ θὰ χάσῃ ἀρκετὰς λύσεις.) Κλέαρχον (ὁ ὁποῖος ἐμαγέθη μετὰ τὸν τόμον ποῦ του ἔστειλα, καὶ ἀμέσως παρήγγειλε καὶ ἄλλο· πολὺ καλὴ ἡ ζωγραφικὴ ποῦ εἶχεν εἰς τὸ γράμμα του.) Ροδίαν Κυνηγέτιδα (εὐχαρίστωες θὰ λάβω τὴν φωτογραφίαν σου· ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσω;) Κουκουναροβρεμμένον (τὰ 25 τετράδια τιμῶνται φρ. 3. ὅσον διὰ τὰ κουκουναρία, σὺ θὰ ξέρῃς καλλίτερα ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν.) Κουτοπόνηρον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν· καὶ οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ μου δεῖξῃς τὸ ἐνδεικτικόν σου διὰ νὰ το πιστεύσω· πρῶτον εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἐπιμελείας σου· δεύτερον, ἀρκοῦμαι εἰς τὸν λόγον τῶν φίλων μου.) Χαμένο Καράβι (ἀς ἐλπίσω οἱ εἰς τὴν Ρόδον δὲν θὰ ἔχῃς τεμπελίαν, καὶ θὰ μου γράφῃς συχνότερα.) Κλε-ἀνθρον Δογοδέτον (ἔστειλα.) Πράσινο Χαθι-ἀρι (ἔστειλα τὰ φύλλα πρὸς τὴν φίλην μου Ζ. χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς, ἡ ὁποία εἶχε τόσον ὥρατον σκοπόν·) Ἀγρὸ Περιστεράκι (εἶμαι συνειδησέναι ἀπὸ παράνομα καὶ ἀπὸ μετανόας· ὥστε ἡ συγγνώμη μου εἶνε πάντοτε πρόθυμος.) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς ([Ε] διὰ τὴν ὥριαν περιγραφὴν ἔστειλα.) Ἀνέλι-πιστον Χαράν (σοῦ ἔγραψεν εὐχάριστα ὁ θεὸς σου, ποῦ σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ὥριαν ἐπιστολήν σου; δὲν ἀμφιβάλλω... πάντα οἱ θεοὶ εἶνε καλοὶ καὶ γράφουν εὐχάριστα εἰς τάγαπημένα των ἀνέψχια.) Βεατρίκην, Μαρίαν Παπαϊωάννου (τὴν ἔστειλα.) Δροσούλαν τοῦ Τυμφορηστοῦ (ἡ παραγγελία σου εἶχεν ἐκτελεσθῇ· μὴν ἐχάθῃ κανένα φύλλον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;) Ἀνδρείαν Σουλῶτιδα, Μανταρινοφάγον, Ὀλύμπιον (φαντάζομαι τὴν ὥριαν ὁπότε τῆς πατρίδος σου, ἀφοῦ δὲ εἶνε κωμόπολις τοῦ Πηλίου!) Ἀντ. Δ. Ζώραν (Ἀνίγμα μου στέλλεις; κρῖμα στὸν κόπο! κῦταξε σὲ παρκαλῶ τὸν Ὀδῆον.) Ζαχαρέιον Ἀνθρωπον (σὲ συγχαίρω, καθὼς καὶ τὸν Κατεργαράκον γράφε μου πῶς περνᾷς εἰς τὴν Τήνον.) Ἀτα-θύριον Ρόδον ([ΕΕ] διὰ τὰς ὥραις ἐντυπω-σεῖς ἐκ Φαλήρου.) Χωλὸν Τιάδουλον (περιμέ-νω.) Ἑλληνικὴν Νῆσον ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου με κατεγοήτευσεν· ἔπρεπε νὰ ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπασματα, διὰ νὰ γνω-ρίσουν καὶ οἱ φίλοι μας τὴν φιλοπαλῖαν σου· εὐγε διὰ τοὺς λαμπροὺς βολιούς.) Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν (ἐπῆρες λοιπὸν τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸ σχολεῖόν σου; τί χαρὰ! πραγ-ματικῶς, ὥρατα ἐώρτασες τὰ γενέθλιά σου· καὶ τοῦ χρόνου ἀκόμη καλλίτερα.) Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας (δὲαν γράφῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου, μὴν ξεχάσῃς πολλὰ χαριεῖσματα ἐκ μέρους μου.) Φθινοπωρινὸν Ρόδον (ἐκδίδεται εἰς τεύχη δεκαπενθήμερα ἐκ 32 σελίδων.) Κόρην τοῦ Αἰθέρους (ναί· ἀλλὰ γράφε μου πῶς καθαρά, νὰ ζῇς.) Κόκκινον Κρίνον (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἀπόκτησιν νέας ἀδελφῆς· νὰ σου ζήσῃ.) Με-σημβρινὴν Ἀκτὴν (ἔστειλα.) Φωκίωνα Δη-μητριάδην (εὐχαριστῶ πολὺ.) Καϊνάραν, Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12' Ιουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πληροπορῶ τὴν Θερινὴν Βροχὴν ὅτι ἡ Ζημι-όγαν δὲν εἶνε καθόλου Δεσποινὴς Ἀδὸν Ντερνιέρ. — Διάβολο; Ἐσπερινός. (Γ-36)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ἀνθοδόμητον Μαργαριτῶν. — Ξενιτευμένη Τραπεζοῦ-τία. (Γ-37)

Ἡλλαξα ψευδώνυμον. Διαβολογιατρός. (Γ-38)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψω- τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκαστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

366. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον προσκυνεῖτε·
Ἄνθος· τὸ δεύτερον μου.
Καὶ πόλις τῆς Ἀσίας
Εἶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δου τοῦ Παρισαίου

367. Στοιχειογραφίος.

Ζῶν τι πολὺ γνωστὸν
Ὁ καθεὶς θὰ σχηματίσῃ,
Ἄν ἀρχαῖον στρατηγὸν
Ἄνευ κεφαλῆς ἀφίσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὁραίας Χαλκίδος.

368. Τονογραφίος

Πόλις ἀρχαία καὶ γνωστὴ πολὺ τῆς Θεσσαλίας.
Πατρίς ἀνδρείου ἥρωος μεγάλης ἐκστρατείας,
Ὁ τρέμος τῶν κακοποιῶν θὰ γίνῃ· ἂν θελήσῃς.
Νὰ λάβῃς τὴν ὀξεῖάν της καὶ τὴν μετακινήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πεινασμένου Καρχαρία.

369. Ἀναγραμματισμὸς.

Ἐκαμὲς λάθος; φροντιστὴν
Νὰ τἀναγραμματίσῃς...
Κι' ἀντὶ μομφῆς, — περιέργων!
Ἐπαίνους θὰ κερδίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλοπείρας Ὁρῆδος.

370. Ρόμβος.

1. Γράμμα.
2. Σύνδεσμος.
3. Ἐπιθετον.
4. Χρήσιμον εἰς οἰκοδομήν.
5. Ἀνώτερον πάντων.
6. Ἀντωνυμία.
7. Γράμμα.

Βασίλειον τοῦ Νιαγάρ.

371. Ἀκανόνιστον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+★★★★ = Προρήτης.
+★+★★★★ = Χώρα τῆς Ἀσίας.
★★+★★★★ = Ἀντοκράτωρ.
★★+★★★★ = Θεὸς ἀρχαῖος.
★★+★★ = Ὁρος νήσου.
★★★★+ = Ἄνθρωπος τῆς Ἑλλάδος.
★★★★+★★ = Ἀρχ. Βασιλισσα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων

372. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 9	= Βασιλεὺς.
2 5 4 4 8 7 9	= Μάντις.
3 7 9 8 9	= Μέρος τερπνόν.
4 7 8 6 3 9	= Μέρος τοῦ σώματος.
5 4 4 7 9	= Ὀνομα λατρευτῶν.
6 5 4 8 9 9 7	= Ἐντομον.
7 8 3 4 3 9	= Θεὸς ἀρχαῖος.
8 9 2 8 7 8 3 9	= Στρατῆς.
9 7 4 7 6 8 9	= Νῆος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τ. Μπότσης

373. Ἀκροστιχὶς μετ' ἑλλειπσομυφώνου
Τὰ δευτέρω γράμματα τῶν ζητούμενων λέ-
ξεων, τῶν μεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων:

★ ★ ★ ★ ★

ἀποτελοῦν ἑλλειπσομυφώνων γνωμικόν, τοῦ ὁ-
ποῖου ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Φιλόσοφος. 2. Θεὸς ἀρχαῖος. 3. Ἀρχαία πόλις. 4. Ἀρχαία Βασιλισσα. 5. Ἀργοναύ-
της. 6. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐδδοῦ Ὁρῆδος.

374. Φωνηεντόλεπον.

σφ - πλτ - κτμ - τμτρν

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

375. Γρίφος.

Ἰά + Χ +
Α Ε ας

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυνηγῶν τῶν Αἰγύπτου

376. Μαγικὴ Εἰκόων

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 228 δημο-
σιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνης. Τὸ κεκρυμμένον
πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἄνευ περιγραφῆς.